

T DE JORDI CASES I LLEBOT

DISSABTE 28 DE SETEMBRE DE 2024
AUDITORI MUNICIPAL DE CERVERA
CONFERÈNCIA / POESIA / MÚSICA

JCLL/100

centenari del naixement de
Jordi Cases i Llebot
1924 ————— 2024

CENTENARI DEL NAIXEMEN

La seva biografia

Qui és Jordi Cases i Llebot

Jordi Cases i Llebot, fill de Josep Cases i Amanda Llebot, neix a Barcelona el dia 1 d'octubre de 1924. Després d'acabar el batxillerat, ingressa, l'any 1942, a la Facultat de Medicina de Barcelona i forma part del Front Universitari de Catalunya, grup de resistència al franquisme, on coincideix amb personatges il·lustres com Ramon Casares i Potau, l'historiador Josep M. Ainaud de Lasarte, el Dr. Jordi Cuxart i Bartolí o el polític cerverí Josep Benet. A més de la fabricació de senyeres, pren part en algunes accions de les que cal remarcar la col·locació de la senyera al Palau de la Música Catalana.

Entra d'alumne intern a la clínica de la càtedra de Patologia General, a la sala de tuberculosos, i hi contrau una tuberculosi pulmonar que l'aparta dels estudis dos anys abans d'acabar la llicenciatura i els estudis d'idiomes a l'Institut Britànic. El metge li recomana un canvi aires i marxa a Cantonigrós, on comença a conrear la poesia i on retroba i tracta Joan Triadú, amb qui pot esplaiar-se en la seva afecció literària i que li dona un gran suport moral.

Agreujada la malaltia, ingressa al sanatori antituberculós de Torrebonica, a Terrassa, on segueix cultivant la poesia i la prosa, al temps que manté un estret contacte amb el Front Universitari i la Facultat de Medicina. Malgrat el sofriment, s'esforça en fer més planera la vida dels seus companys interns i col·labora i promou festivals, publicacions i un periòdic mural. Empitjorades les coses, és traslladat a la Clínica Platon, de Barcelona, per intentar una intervenció, i el dia de Sant Josep de 1950, mor subtadament sense haver vist acomplert el seu anhel de llicenciar-se en medicina.

La seva mare, Amanda Llebot, institueix la Fundació Jordi Cases i Llebot el dia 26 de novembre de 1987 juntament amb el Dr. Jordi Cuxart i Bartolí, que en fou el primer President, per ser-ho aleshores de la Biblioteca del poble d'Hostafrancs (La Segarra), on la Fundació estableix la seva seu, amb la finalitat de perpetuar la memòria de Jordi Cases i Llebot i fomentar el suport a la base popular catalana, a través de la llengua i la cultura.

T DE JORDI CASES I LLEBOT

Els seus poemes

Pàtria meva

Oh Pàtria meva! Un cant vibrant d'amor
voldria escriure per a tu, tan denigrada,
que ni dels teus fills ets estimada;
en son cor, ni tan sols ets ja un record.

D'aires estranys, l'aimada terra nostra
s'és omplerta amb gran quantia, fins a vessar
i ta parla és oblidada, àdhuc en resar;
una llengua estrangera et vol desplaçar.

Res no hi fa que les tenebres t'ofeguïn,
si en mon cor ets flama ardent
que mes entranyes crema. Que et reneguïn!

Car per a molts ets l'estendard rogent
que jamai rendirem encara que et neguïn.
Mes jo sé, ma Pàtria, que estàs renaixent.

A viure!

De l'ànima el somriure
en la cara t'ha florit
i en mon cor tot agrait

L'he sentit créixer i reviure.
I al compàs dels llavis teus
he volat lluny de la terra
allí on l'amor de serra en serra
omplena els desitjos meus.

Què bell que és el teu somriure
mirall del cel, dolça besada
de l'aimada somniada
resplendent, cridant ja viure!

CENTENARI DEL NAIXEMEN

Veus la mar...

Veus la mar que és tan ampla i tan bella
tremolosa d'atzur lluminós?
Veus l'onatge que es bat temerós
espolsant als teus peus sa crinera?

Doncs això és tot per tu, Teresona;
és el càntic novell del meu cor
que s'enlaira i prop de la mort
escomet freturós ta persona.

És la vida que et parla pels ulls
amb temença de vel destrossat:
és l'amor que has semblat i no culls...

És grandiosa la mar, no és veritat?
Doncs tan grans són, d'amor ben curulls,
nostres cors bategant al plegat.

El teu plor

Sense voler per mi ha plorat,
la dels ulls tendres i fins,
i cada llàgrima, com espasins,
mon cor sencer ha traspasat.

I en davallar tan suau cada llàgrima
per la seva cara tan gentil
he sentit rompre's el fil
que a mon cos lligava l'ànima.

Aleshores he plorat gotes de sang
en veure al cel ben descarnada
l'ànima meva, despullada
d'aquest cos meu tan ple de fang.

T DE JORDI CASES I LLEBOT

A la meva mare

En eixes hores de tristor i de soledat
en què l'espurna d'un gran enyorament
s'encén dintre el pit en el foc del sentiment,
en eixes hores, un record hi tinc gravat.

Aquest record que amb amor s'ha reforjat,
que sempre, com ara, d'estendard m'ha de servir,
és la imatge de la mare que per mi ha de sofrir
vivint moments de fort desvel i ansietat.

Cantar a la mare, dir-li que l'estimo...
per què, si tan sols amb la mirada
ha de comprendre que l'aimo?...

Quan s'és com la mare d'estimada
amb un amor profund, per què dir-ho
si en els ulls hi ha sempre una besada?

Els seus relats

Quan toquen les dotze

Nit de setembre. Diàfana i transparent. Sota una volta curulla de gemmes, en la que brilla grossa i clara com mai, l'astre d'argent amb el seu etern rictus melangiós... El rellotge del vestíbul toca suaument les dotze batallades. Cadascuna d'elles troba aquesta nit en la meva oïda un ressò especial i totes juntes sembla que m'inviten amb el seu pregó melòdic i sever, a pensar en aquells contes de fades, de gnoms i de follets que foren un dia delícia de ma infantesa. Sembla que torni a veure aquelles belles il·lustracions de l'Arthur Rackan en les que cada ésser irreal cobrava tons de realisme en la meva imaginació d'infant, sembla que...

Bah! Bah! Em dic a mi mateix. T'has tornat boig o què? Fades i gnoms a la teva edat! Apa, a dormir i deixa't estar de ximpleries. Faig un esforç acluco els ulls i heus ací que quan començava a

CENTENARI DEL NAIXEMEN

caminar pels dominis de Morfeu, sento una veueta vibrant, aguda, atiplada, que em crida:

-Ep, tu, desperta't!

De primer entuvi i endut per la voràgine dolça del son, no en faig esment. Però ben aviat sento que m'estiren dels cabells del cap i per damunt la meva testa sento repetir amb to imperatiu:

-Ep, tu, desperta't!

No he estat, és cert, un home a destacar mai per la meva avidesa, però crec que té disculpa el que en aquestes circumstàncies tinguéis un ensurt i donés un bot en el meu sofert llit, per a mirar qui em parlava i m'estirava la cabellera. I, qui era, Déu meu!... Al bell capçal del llit estava assegut el més estrany que us pugueu imaginar: doneu-li un pam d'alçada, poseu-li uns ulls grans com dos plats, unes plantufes llarguíssimes i una barretina inacabable amb la que anava jugant a la impensada, i tindreu un retrat aproximat de l'original hoste que em venia a despertar a tals hores de la nit.

Primer vaig quedar, passat el primer moment d'ensurt, bocabadat, després vaig quedar a mercè de la verborrea inagotable del meu interlocutor.

I doncs, que us heu cregut els de "La Revista"? Sempre atrafegats empastifant paper i paper, però en canvi ni una sola paraula, ni una frase de record per a nosaltres?

Amb la confusió lògica vaig intercalar una pregunta:

-Però vostès, qui són?

Ni mai que hagués parlat, puix que les meves paraules el van excitar terriblement.

-Ah! Però així estem encara? Què, qui som nosaltres? Miserable mortal, ignorant superb! No saps que ignorar-nos és ignorar-te a tu mateix? En un temps no molt llunyà, no vas acompanyar-nos amb

T DE JORDI CASES I LLEBOT

les teves paraules i no somniaves en nosaltres cada nit? Quan amb els teus ulls d'infant, no enterbolits encara pel pecat, miraves la natura, no ens veies arreu? I ara goses preguntar qui som nosaltres?... Veritablement el teu esperit ha d'haver-se enfonsat molt en el llot vil d'aquesta terra perquè arribis a fer aquesta pregunta. Qui som nosaltres? És que t'has cregut que en les hores silents i tenebroses de la nit no tens altra companyia que la d'aquests sis galifardeus que et volten? Qui et dona bells somnis? Qui et transporta a un món que tot és bell i formós, reflectint per uns moments la Glòria de l'Etern? Qui et fa sentir la lira d'Homer amb compassos de Beethoven? Qui, en fi, t'anima a viure portant la llum de l'esperança al teu pobre cor que es debat en la més fosca de les ignoràncies? Tot això ho deus a nosaltres...

Inconscient, vaig tornar a interrompre:

-Sí, bé, però qui sou?

-Torna-hi! Qui som? Som el que som. No m'entens, oi? Ni falta que et fa. Tu parla a "La Revista" de mi i fes que es recordin una mica de nosaltres. En el fons us estimem, encara que no us ho mereixeu, no!... Apa, adéu i bona nit.

I dient això, l'original personatge va encalçar un raig lluminós d'aquella lluna resplendent, i a través d'ell el vaig veure pel balcó de la sala. Encara per una estona la seva silueta es va retallar en la fosca, després... res, silenci i quietud.

L'endemà en despertar-me vaig preguntar als companys si havien observat o sentit quelcom; mes fou en va la meva enquesta, car ningú havia vist ni oït res. En els seus llavis hi vaig veure lluir un somriure irònic, que em va fer pensar si no havia fet mal fet de parlar-los del petit gnom que em va visitar...

En tot cas, jo he complert amb el meu deure i crec haver satisfet els desitjos del meu visitant. A ell, i a tot aquell que encara servi a dintre seu una espurna d'aquell esperit que el feu somniar quan era infant, van, doncs, dedicades, aquestes ratlles.

CENTENARI DEL NAIXEMEN

ACTE COMMEMORATIU

CONFERÈNCIA:

JORDI CASES I LLEBOT, UNA ESPERANÇA ESTRONCADA?

A CÀRREC DE:

JOAN SAFONT PLUMED, HISTORIADOR

NARRADOR I MÚSICA:

DAVID ESPUÑA, LOCUTOR I ACTOR

PRESENTA:

F. XAVIER RIVERA, PRESIDENT DE LA FUNDACIÓ JCLL

CLOENDA:

ALBERT TURULL, DIRECTOR SSTT DE CULTURA, A LLEIDA

DISSENY GRÀFIC: **DAVID ESPUÑA**

TÈCNIC DE SO: **AMADEU PIPÓ**

SERVEI DE RESTAURACIÓ: **CAL COLOM**

COORDINA: **FERMÍ MANTECA**

WWW.FUNDACIOCASESLLEBOT.ORG

ORGANITZA:

COL-LABORA:

**Paeria
de Cervera**

Generalitat de Catalunya
Serveis Territorials a Lleida
del Departament de Cultura